

“MƏNFI ROLLAR MƏNƏ DAHA DOĞMADIR”

Mirsənan Kazımlı: “Bəziləri birdən-birə hər şeyi dəyişmək istəyir. Elə bil on mərtəbəni bir nəfəsə qalxmaq istəyirlər. Böyük üslub dəyişiklikləri etməyə can atırlar. Amma aktyor da, tamaşaçı da bu cür radikal dəyişikliklərə həmişə hazır olmur”.

XANIM AYDIN

Teatr, səhnə, tamaşaçı alqışı həmişə başqa bir dünyanın işığı olub. O işıq insana ya verilir, ya verilmir. Müsahibimiz bu işıqla dünyaya gələn Azərbaycan Dövlət Milli Gənc Tamaşaçılar Teatrının aktyoru Mirsənan Kazımlıdır.

“MÜSBƏT OBRAZLARI ÇOX DA SEVMİRƏM”

● **Teatr sizin üçün nədir? Sənət, alın yazısı, missiya?**

● Teatr mənim üçün bir pəncərədir. Mən teatrdan kənarda yaşadığım gündəlik həyatdan daha çox səhnədə oluram. Səhnədə özümü daha azad hiss edirəm. Təbii ki, obrazın çərçivəsi daxilində. Bu səbəbdən müsbət obrazları çox da sevmirəm. Halbuki Gənc Tamaşaçılar Teatrında canlandırıdığım rolların əksəriyyəti elə müsbət obrazlardır. Amma mənfi rollar mənə daha doğmadır. O rollarda özümü daha rahat ifadə edə bilirəm. Çünki o obrazlar daha detallı və mürəkkəb olur. Aktyorun özünü göstərməsi üçün imkanlar yaradır.

● **Zaman da dəyişir, tamaşaçı da. Sizcə, teatr da bu dəyişikliyə uyğunlaşmalıdırmı?**

● Teatrın klassik ruhu var, ona toxunmaq olmaz. Amma indiki dövr üçün uzun tamaşaların tərəfdarı deyiləm. Əgər bir tamaşa 3-4 saat davam edirsə, bu, tamaşaçı üçün çox yorucudur. Müasir tamaşaçını zalda oturtmaq və diqqətdə saxlamaq çətindir. Çünki o daim telefonla məşğuldur, sosial şəbəkələrə baxır, zənglər gəlir, fikri dağılır. Zaman dəyişib – sürət tələb edən bir dövrdəyik. Bu realığı nəzərə almalıyıq. Məncə, müasir tamaşaların maksimal müddəti iki saat olmalıdır.

“TEATR QAPIDAN BAŞLAYIR”

● **“Tamaşa asılıqandan başlayır” fikri ilə razısınız mı?**

● Məncə, teatr qapıdan başlayır – mühafizəçidən, xadimədən... Mühafizəçi də, xadimə də teatrın bir parçası

olmalıdır. Əgər “teatral” deyillərsə, onların salamı belə insana yad gəlir. Məsələn, əgər o adam mənə “çayxana üslubunda” salam verirsə, artıq əhvalım pozulur. Teatrın ab-havası birliyin içində yaranır.

● **Tamaşa bitəndən sonra nə baş verir?**

● Əgər tamaşa yaxşı alınmışsa, o zaman içində bir şirin yorğunluq yaranır. Səhnənin, alqışların ləzzəti başqadır. Tamaşaçının zalı tərk etməməsi, ayaq üstə alqışlaması – bu, aktyor üçün böyük xoşbəxtlikdir. Aktyor alqışın səmimiyyətini hiss edir.

● **Uşaqlar üçün oynamaq asandır, yoxsa böyüklər üçün?**

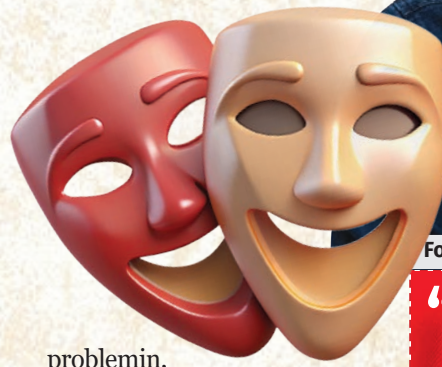
● Hər ikisinin həm çətin, həm də gözəl tərəfləri var. Amma uşaqlar böyüklərdən fərqli olaraq, tamaşaya heç bir neqativ yüklə gəlmirlər. Safdırlar, təmizdirlər. Onlardan gələn enerji də tamam başqadır. Bu, tamaşa zamanı çox aydın hiss olunur. Amma çətin tərəfi də var: uşaqları sakitləşdirmək bəzən mümkün olmur. Bütün o səskiliyin içində sən səhnədə oynamağa davam etməli, onun diqqətini tamaşaya cəkməlisən.

“YAXŞI REJİSSORLAR AZDIR”

● **Kefiniz olmayanda səhnəyə necə çıxırsınız?**

● Tamaşaçı bilet alıb gəlir. Sənin şəxsi

“
Uşaqlar böyüklərdən fərqli olaraq, tamaşaya heç bir neqativ yüklə gəlmirlər. Safdırlar, təmizdirlər. Onlardan gələn enerji də tamam başqadır. Bu, tamaşa zamanı çox aydın hiss olunur.”

problem, kədər, yorğunluğun varsa, onu teatrın qapısında qoymalısan. Səhnəyə yalnız aktyor olaraq çıxmalısan.

● **Sizcə, bu gün teatrdə nə çatışır?**

● Yaxşı rejissorlar azdır.

● **Niyə yeni nəsil yaxşı rejissorlar yetişmir?**

● Çünki bəziləri birdən-birə hər şeyi dəyişmək istəyir. Elə bil on mərtəbəni bir nəfəsə qalxmaq istəyirlər. Böyük üslub dəyişiklikləri etməyə can atırlar. Amma aktyor da, tamaşaçı da bu cür radikal dəyişikliklərə həmişə hazır olmur. Teatrın öz üslubu var. Mən şəxsən teatrların öz janrından kənara çıxaraq başqa üslubda tamaşalar təqdim etməsinin əleyhinəyəm. Hər teatr öz sahəsində inkişaf etməlidir.

● **Bəs klassikaya toxunmaq olarmı? Dekonstruksiya münasibətiniz necədir?**

● Teatrdə klassik üslubu çox sevirəm. Amma rejissor və dramaturq ortaya yaxşı, əsaslandırılmış bir iş çıxaracaqlarsa – niyə də yox? Dekonstruksiya da mümkündür. Sadəcə, mən klassika ilə yeni üslubun qarışmasını o qədər də bəyənmirəm. Əgər sən etdiyini əsaslandır bilirsənsə, yaxşı iş ortaya çıxar. Məsələn, xarici ölkələrdən birində “Romeo və Culyetta” tamaşasına baxmışdım. Orada bütün rolları oğlanlar oynayırdı. Tamaşanın sonuna qədər bu qərribə gəlir, amma finalda məlum olur ki, əslində hadisələr bir gəmidə baş verir. Matroslar əsəri oxuyub, öz aralarında səhnələşdiriblər. Bu ideya çox maraqlı idi.

“Düşünmədən teatrı seçirəm”

● **Kamera, yoxsa canlı tamaşaçı?**

● Mən düşünmədən teatrı seçirəm. Amma bu yaxınlarda Elxan Cəfərovun Mirzə Qədim İrəvani haqqında çəkdiyi bədii-sənədli filmə çəkildim. Orada İrəvaninin gəncliyini canlandırırdım. Düzdür, tam bədii film deyildi, amma çəkiliş prosesi mənə böyük zövq verdi. Nə qədər yorulsam da, işin içində dincəlirdim, zövq alırdım.

● **Səhnədə çıxılmaz vəziyyət yaşadığınız olub?**

● Əlbəttə, çox olub. 15-16 yaşım vardı, Bəhram Osmanovun “Gəncə qapıları” tamaşasında oynayırdım. Sol qolum qırılmışdı, amma tamaşaya gəlmişdim, gipsi geyimin altında gizlətmişdim. Bir səhnədə atam məni bellə vurur və mən uçuruma yıxılıram. Tərəf müqabilimə dedim ki, “məhkəm vurma, qolum sınıb.” Amma tamaşanın ab-havasına o qədər girmişdik ki... Elə vurdu ki, sınımış qolumun üstünə yıxıldım. Qışqırmamaq üçün dişlərimi sıxdım, özümü birtəhər kulisə atdım. Sonra elə qışqırdım ki, hamı səhnə arxasına yığıldı.

● **Teatrdə hədəfiniz nədir?**

● Vəcdanlı aktyor olaraq qalmaq. Bir də yaşım hansı rola uyğundursa, onu oynamaq. Məsələn, 20 yaşında 45, 45 yaşında 20 yaşlı bir adamı oynamaq istəmirəm. Bundan başqa, hədəflərim daim dəyişir. Bu gün bir obrazla maraqlanıram, sabah başqa bir obrazla. Amma hər bir rolun öz zamanı və yaşı var.

● **Şəxsi xoşbəxtliyinizi də teatrdə tapdınız...**

● Bəli. Teatr mənim üçün xoşbəxtlik idi, amma indi xoşbəxtliyim birə-beş artıb...

